

Arrest

nr. 191 590 van 5 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DE TROYER en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraakse staatsburger van Arabische origine. U bent een soennitische moslim, geboren op 17 september 1992 te Bagdad, wijk Al Salhiya.

U verklaarde dat u gedurende ongeveer vijf jaar in de bouwsector werkte. Uit financiële noodzaak besloot u te solliciteren bij het leger en in januari 2014 volgde u een militaire basisopleiding van anderhalve maand. U kreeg geen wapenopleiding. Meteen na de basisopleiding werd u naar een militaire basis bij Al Falluja gebracht, Tareq kamp genaamd. U werd samen met uw vriend Dorghhan (A.A.) uitgekozen om voor de communicatiedienst te werken.

In januari of februari 2015 kwam een militieleider naar het legerkamp om een toespraak voor alle soldaten te houden. Hij werd 'Hadji' genoemd en behoorde tot de militie Asaeb Al Haq. Hij riep jullie op om de volgende ochtend Falluja aan te vallen en iedereen die jullie pad zou kruisen te doden.

Uw vriend Dorghhan, die tijdens de speech naast u stond, stak zijn hand op en zei dat hij nooit met wapens had leren omgaan. Daarop vroeg de militieleider vanwaar Dorghhan kwam, waarop deze

antwoordde dat hij tot de Duleimi stam behoorde en dat hij enkel bevelen ontving van zijn eigen chef. De militieleider werd boos, schold Dorghan uit wegens zijn soennitische achtergrond en doodde hem met twee kogels in het hoofd. Militieleden namen zijn lichaam mee. U was zeer gechoqueerd door deze gebeurtenis. Na de toespraak ging u naar uw bureau, u sprak daar met de man die voedsel naar het kamp bracht in de hoop via hem het kamp te kunnen ontvluchten. Nadat de man eten had rondgebracht naar andere checkpoints keerde hij terug naar het kamp om u op te halen. U zorgde dat u burgerkledij droeg onder uw militaire uniform en reed met hem mee naar Abu Ghraib. Vervolgens ging u naar uw ouderlijk huis in Al Salhiya en vertelde u uw moeder wat er was gebeurd.

Ongeveer twee weken later werd u opgebeld door uw chef-korporaal Ahmed. Hij verbond u door met de militieleider die Dorghan had gedood. De militieleider noemde u een verrader en eiste dat u terug naar het leger kwam. Hij stelde dat hij u niets zou aandoen indien u zich terug bij het leger zou voegen, maar u antwoordde dat dit onmogelijk was omdat hij Dorghan vermoord had. De militieleider bleef op u in praten, waarop u uw telefoon uitzette. De dagen nadien bleef u thuis en was u zeer gestressed. U kreeg last van gekleurde vlekken op uw lichaam en nam medicatie. Uw vader raadde u aan om naar uw oom te gaan zodat u gezelschap zou hebben en iets anders zou kunnen doen. Op 26 maart 2015 verhuisde u naar uw neef.

Op 27 maart 2015 belde uw vader u op om te zeggen dat uw auto in de wijk Al Salhiya tot ontploffing was gebracht. Vervolgens hebt u vanaf maart 2015 ongeveer vier maanden en tien dagen bij uw neef in de bouwsector gewerkt, waar u hetzelfde werk deed als vóór uw legerperiode, zoals het maken van cement.

Rond 18 augustus 2015 ontving uw familie een dreigbrief van de militie Asaeb Al Haq waarin u beschuldigd werd van verraad en waarin gesteld werd dat u en uw familie binnen 48 uur de wijk moesten verlaten.

Vier dagen later, op 21 augustus 2015, nam u het vliegtuig van Bagdad naar Istanbul. Vervolgens reisde u via Griekenland, Macedonië en Servië om op 11 september 2015 aan te komen in België. Op 18 september 2015 diende u uw asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw familie verhuisde intussen naar Al Saydiya waar zij een huis huren van een kennis van uw vader.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, afgeleverd op 17 november 2013 te Bagdad; uw originele nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 29 mei 2012 te Bagdad; uw originele paspoort, afgeleverd op 17 augustus 2015 te Bagdad; een kopie van de woonstkaart van uw vader, afgeleverd op 14 november 2005, adres onduidelijk; een kopie van uw bewijs van woonst voor het leger, afgeleverd op 13 maart 2014 te Bagdad; een kopie van uw militaire badge, afgeleverd op 31 augustus 2013; zes originele toelatingsbewijzen van uw verlof bij het leger, geldig van 1 tot 8 mei 2014, 4 tot 11 april 2014, 14 tot 20 augustus 2014, 19 tot 23 juni 2014, 4 tot 8 juli 2014 en 31 oktober tot 6 november 2014; een kopie van een algemeen overheidsbevel inzake desertie, afgeleverd op 6 augustus 2016; een kopie van uw loonbewijs van het leger, afgeleverd op 19 januari 2014 door het Ministerie van Defensie; uw originele dreigbrief; vier foto's van uzelf, uw vriend Dorghan en uw oversten in het leger; foto's van uw vernielde auto; en twee psychologische attesten, afgeleverd in België op 10 september 2016 en 6 december 2016.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-Generaal blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor de militie Asaeb Al Haq die u vervolgt omdat u als soenniet uit het leger gedeserteerd bent. In tweede instantie vreest u ook bestraffing door de overheid wegens uw desertie uit het leger. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de gedragingen die u omschreven hebt sinds uw desertie uit het leger ernstige vragen oproept en daardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel ondermijnt. Zo omschreef u enerzijds de ernstige druk die door de militieleider op u werd uitgeoefend om deel te nemen aan de aanval op Falluja. U ontvluchtte stiekem het leger en ontving enkele dagen daarna een dreigtelefoon van diezelfde militieleider die stelde dat u niets zou overkomen indien u zich terug bij het leger zou voegen (CGVS, p.21). Hieruit valt ondubbelzinnig af te leiden dat u wél iets zou overkomen indien u zich niet terug bij het leger zou voegen. U was bijgevolg zeer gestressed en moest ook medicatie nemen. Anderzijds bleef u na uw vertrek uit het leger in januari of februari 2015 (CGVS, pp.11 en 20) toch gewoon thuis wonen tot uw vader voorstelde om naar uw oom te verhuizen. U bleef aldus vanaf januari of februari 2015 tot 26 maart 2015 in uw ouderlijke huis wonen waar u eenvoudig gelokaliseerd kon worden door milities.

Daarenboven zei u niet uit veiligheidsoverwegingen te verhuizen naar uw neef, maar omdat uw vader suggereerde dat u daar iets te doen zou hebben en gezelschap zou hebben (CGVS, p.22). Het feit dat u

simpelweg thuis bent blijven wonen waar u zeer eenvoudig te vinden was, druist volledig in tegen uw stelling dat u vreest vermoord te worden door de militie Asaeb Al Haq. Geconfronteerd met deze opmerkingen stelde u dat u dacht dat het onmogelijk zou zijn om u thuis te vinden, maar dat ze door uw woonstbewijs toch wisten waar u woonde (CGVS, pp.31 en 32). Ter staving van uw asielrelaas legde u immers een kopie van een woonstbewijs neer dat op 13 maart 2014 door uw regiment was opgevraagd om uw adres te bevestigen (zie stuk 9). Aangezien u zich maar al te goed bewust was van het feit dat u uw adres reeds kenbaar had gemaakt aan het leger, en van de invloed die milities binnen het leger hebben (CGVS, pp.18 en 22), houdt uw naïeve houding hieromtrent volstrekt geen steek. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw stelling dat u vreest gedood te worden door de militie Asaeb Al Haq indien zij u zouden vinden.

Ten tweede roept ook uw gedrag sinds de bomaanslag op uw auto van 27 maart 2015 ernstige vragen op. U werkte na deze bomaanslag immers gedurende ongeveer vier maanden en tien dagen bij uw neef in de bouwsector om uw reis uit Irak te financieren (CGVS, p.20). U zei dat u hierbij hetzelfde werk deed als vóór uw legerperiode, zoals het maken van cement (CGVS, pp.8 en 20). Hoewel u bij DVZ wel vermeldde dat u bij uw neef onderdook (vragenlijst DVZ, vraag 3.5), blijkt uit het voorgaande dat u zelfs na een gerichte bomaanslag geen enkele moeite hebt gedaan om te schuilen maar uw dagelijkse leven gewoon hervatte. Geconfronteerd met de opmerking dat u aldus toch nog een publiek leven leidde hoewel u gezocht werd door de militie, zei u dat slechts weinig mensen in de bouw werken en dat velen beschaamd zijn om zo'n werk te doen (CGVS, p.32). Echter, deze stelling houdt op geen enkele manier verband met de opmerking dat u na de bedreigingen alsnog een publiek leven leidde. Uw antwoord kan dan ook niet worden beschouwd als een afdoende verklaring. Aangezien u asiel aanvraagt omdat u nu nog steeds -ongeveer twee jaar na de feiten- de militie vreest, wordt de aannemelijkheid van uw asielrelaas fundamenteel ondermijnd door het feit dat u ten tijde van de gebeurtenissen zelf niet eens onderdook voor uw bedreigers.

Ten derde zijn uw verklaringen dermate onwaarschijnlijk dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. U beschreef hoe uw vriend Dorghhan tijdens de speech van de militieleider zijn hand op stak en voor alle toehoorders zei dat hij tot de soennitische Duleimi stam behoorde, om vervolgens publiekelijk het gezag van de militieleider te tarten door te zeggen dat de militieleider geen militair was en allerminst zijn overste, van wie hij dus geen bevelen aannam (CGVS, pp.12 en 25). Gezien de uiterst gevoelige relatie tussen soennieten en milities, is het volstrekt onverstandig om het gezag van een militieleider op zo'n ondoordachte wijze publiekelijk te ondermijnen. Geconfronteerd met deze opmerking stelde u dat Dorghhan niet meer kon zwijgen toen de militieleider over soennieten begon te spreken en omdat er families vermoord zouden worden (CGVS, p.25). Echter, de onwaarschijnlijkheid van uw beschrijvingen wordt nog versterkt als u zegt dat de andere soldaten verder "normaal" reageerden op de speech van de militieleider. Pas toen u uitdrukkelijk gevraagd werd naar hoe de andere koks, kappers en lassers reageerden stelde u dat zij niets durfden te zeggen (CGVS, p.22). Ook zou u met niemand over de moord gesproken hebben en hebt u geen idee hoe andere soldaten op de moord reageerden (CGVS, p.25). Evenmin hebt u enige moeite gedaan om de zaak met uw chef-korporaal te bespreken, met wie u nochtans frequent contact leek te hebben (CGVS, p.27). Nochtans was u volstrekt niet de enige die door deze gebeurtenis gechoqueerd moet zijn geweest, gezien de aanwezigheid van koks, kappers en lassers binnen het legerkamp die evenmin een wapen konden hanteren (CGVS, p.10 en 11). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u meteen na de speech het legerkamp eenvoudig en zonder enige controle met de voedselleverancier kon verlaten (CGVS, p.26), hoewel de onrust in het kamp hoog moet zijn geweest onder de onervaren aanwezigen die onverwachts te horen kregen dat zij de volgende ochtend zouden moeten deelnemen aan een aanval op Falluja en daarbij vrouwen en kinderen moeten neerschieten. Al deze elementen samengenomen maken uw relaas dermate onwaarschijnlijk dat uw geloofwaardigheid ondermijnd wordt.

Ten vierde bleek uit uw verklaringen een ernstig gebrek aan interesse in de bomaanslag die persoonlijk tegen u gericht was. Zo legde u uiterst vage verklaringen af over waar de auto geparkeerd en dus vernield was. U zei dat uw vader de auto geparkeerd had en dat de auto, aan de foto te zien, aan de kant van de weg stond (CGVS, pp.31-32). Toen u gevraagd werd waar de auto dan precies stond, zei u dat deze in de wijk Al Salhiya op een onbewaakte parking stond, maar dat de wijk geen straatnamen heeft. Toen u vervolgens gevraagd werd of u dan aan de hand van beschrijvingen kon duiden waar de auto geparkeerd stond, antwoordde u dat u wel kon beschrijven waar u hem zelf geparkeerd had. Echter, het is volstrekt irrelevant waar u de auto ooit geparkeerd had, maar wel waar uw vader hem op de bewuste dag van de bomaanslag had geparkeerd. Tot slot zei u dat u niet wist waar uw vader de auto geparkeerd had, en dat het voor u onmogelijk was om te gaan kijken omdat u dan gedood zou kunnen worden (CGVS, p.32). Nochtans ondervond u, zoals hierboven opgemerkt, geen problemen om in die periode thuis te wonen of om uit werken te gaan in Bagdad.

Het feit dat u zulke vage verklaringen aflegde over de precieze locatie van de aanslag en het feit dat u daar ook allerminst interesse in hebt getoond, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas verder aan.

Ten vijfde werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld met de verklaringen die u bij DVZ aflegde. Vooreerst zei u bij DVZ dat u het militair bevel weigerde uit te voeren omdat u naar soennitisch gebied gestuurd zou worden dat onder controle stond van sjiiten. Bij het Commissariaat-Generaal verklaarde u daarentegen dat u zou moeten deelnemen aan een aanval op gebied dat onder controle van IS stond, een soennitische groepering. U ontkende dat u voordien bij DVZ iets anders had gezegd, en u verklaarde dat de sjiiten wel de controle hadden over de omgeving rond Falluja (CGVS, p.35). Dit is geen afdoende verklaring aangezien u uitdrukkelijk verklaarde dat jullie de aanval zouden uitvoeren om de controle door soennieten omver te werpen (CGVS, p.12). Daarenboven blijkt uit de vragenlijst dat uw verklaringen hieromtrent nauwgezet werden genoteerd. Uw initiële antwoord dat het zou gaan om "sjiitisch gebied" werd immers uitdrukkelijk gecorrigeerd naar "soennitisch gebied dat onder controle stond van sjiiten" (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Het is overigens opmerkelijk dat u bij DVZ het negeren van bevelen vier maanden voor uw vertrek situeerde, in april 2015, terwijl u bij het Commissariaat-Generaal zei dat dit in januari of februari 2015 was (CGVS, p.20). Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af over het aantal collega's dat vermoord werd. Bij DVZ stelde u dat de militie enkele soennitische collega's vermoord had. Bij het Commissariaat-Generaal daarentegen sprak u slechts over één soennitische collega, namelijk Dorghan. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u dat u ooit over meerdere collega's gesproken had (CGVS, p.34). Echter, louter uw voorgaande stelling ontkennen is geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Bovendien stelde u aan het begin van het gehoor dat u weliswaar niet uw volledige verhaal hebt kunnen vertellen bij DVZ, maar dat uw advocaat het verslag wel voor u vertaald heeft. Naar aanleiding daarvan corrigeerde u uw datum van aankomst in België, maar meldde u geen correcties inzake andere data, het aantal gedode personen, of de regio van de geplande aanval (CGVS, p.3). Samengenomen met bovenvermelde opmerkingen, tasten deze tegenstrijdigheden de aannemelijkheid van uw asielrelaas verder aan.

Wat betreft uw vrees voor bestraffing door de overheid wegens uw desertie, wijst het Commissariaat-Generaal er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming. Als reden voor uw desertie haalt u aan dat u niet wou deelnemen aan een aanval op Falluja.

Wat betreft uw vrees om gewond te raken of gedood te worden dient opgemerkt dat het tot de soevereine bevoegdheid van een staat behoort om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw vrees gewond te raken kan dan ook niet als geldige reden worden beschouwd om te verzaken aan uw militaire taken. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat Irak heden geen dienstplicht kent en het Irakese leger samengesteld is uit personen die vrijwillig in dienst getreden zijn omdat zij een carrière als beroepsmilitair ambiëren. Uw stelling dat u - hoewel u een militaire basisopleiding kreeg- nooit een wapenopleiding hebt gehad en louter voor de communicatiedienst werkte, doet hieraan geen afbreuk. Op het ogenblik dat u vrijwillig in dienst trad, wist u immers (of behoorde u te weten) dat er een reële kans bestond dat u ook daadwerkelijk zou ingezet worden in een gewapend conflict, en kan er aldus redelijkerwijze van uitgegaan worden dat er in uw hoofde geen sprake is van ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van uw godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die uw desertie voorschrijven. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden (CGVS, pp.17 en 31), kan het volgende opgemerkt worden over het door u neergelegde algemene overheidsbevel betreffende de vervolging van deserteurs die het land hebben verlaten (stuk 11). Ten eerste komt de inhoud van de brief neer op een bekrachtiging van artikel 35.5 van de Irakese Militaire Strafwet, het gaat echter om een kopie die gemakkelijk vatbaar is voor manipulatie. Ten tweede blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude, dd. 8 maart 2016), dat in Irak corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling kunnen worden verkregen. Ten derde legde u vage verklaringen af over de oorsprong van de brief, wat de bewijswaarde van het document ondermijnt.

Zo stelde u dat een vriend u deze kopie toestuurde en dat dit bericht overal wordt verspreid via sociale media zoals facebook en televisie. U had echter geen idee op welke facebookaccounts of via welke

televisiezoekers deze informatie dan wordt verspreid en u hebt ook nooit gevraagd aan uw vriend hoe hij aan de kopie is geraakt (CGVS, pp.17-18). Aangezien de uitgave van de brief zeer recent is (de brief dateert van 4 augustus 2016) en specifiek van toepassing is op uw persoonlijke situatie, is het zeer merkwaardig dat u niet meer interesse hebt getoond in de oorsprong van de informatie en waar deze informatie dan precies raadpleegbaar is, temeer daar u nooit zelf een origineel document hebt gezien. Ten vierde legde u geen enkel begin van bewijs neer dat u persoonlijk strafrechtelijk vervolgd wordt wegens desertie, noch hebt u hierover enig nieuws ontvangen van familie of kennissen uit Irak (CGVS, pp.7 en 35). Hoe dan ook, strafvervolgning omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Iraakse leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Iraakse autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Naast het hierboven vermelde overheidsbevel inzake desertie legde u tevens een dreigbrief neer. Het Commissariaat-Generaal wijst er opnieuw op dat documentenfraude in Irak wijdverspreid is, en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling kunnen worden verkregen. Bovendien gaat het hier om een worddocument dat zeer eenvoudig nagemaakt kan worden. U legde eveneens foto's neer van uw vernielde auto. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat onmogelijk bewezen kan worden dat deze zwart-wit foto's –die overigens hoogst onduidelijk zijn- werkelijk betrekking hebben op uw auto. Noch de dreigbrief, noch de foto's van uw auto kunnen aldus de gedane vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas ontkrachten.

U legde ook twee psychologische attesten neer, afgeleverd op 10 september 2016 en 6 december 2016, waarin door de psycholoog verwezen wordt naar de vervolgingsfeiten die u tijdens uw gehoor heeft aangehaald. Er moet hierbij echter worden opgemerkt dat de psycholoog zich hiervoor louter kon baseren op uw verklaringen. Er kan immers niet worden aangenomen dat hij aanwezig zou zijn geweest als ooggetuige bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor eventuele psychologische problemen die u zou hebben en voor de diagnose Vitiligo zoals geattesteerd in de psychologische verslagen, blijkt nergens uit uw gehoor dat u geheugenproblemen zou hebben. Integendeel, u vertelde zeer gedetailleerd met vermelding van data, namen en rangen van personen, precieze locaties en afstanden, en u beschreef daarbij exact wie welke bewoordingen gebruikte en welke bewegingen zij daarbij maakten (vb zie CGVS, pp.8-13). Bovendien bleek uit uw gehoor allerm minst dat u zaken zou opkroppen of moeite zou hebben om u te uiten. Hoewel u de structuur van het interview werd uitgelegd (CGVS, p.2), maakte u immers vanaf het begin van het gehoor zeer duidelijk dat u onmiddellijk uw verhaal op uitgebreide wijze wilde vertellen -en die kans werd u ook gegeven (CGVS, pp.8-9 en pp.11-12). De psychologische attesten zijn derhalve niet van die aard om een verschoningsgrond uit te maken voor de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, die overigens niet alleen gebaseerd is op tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen en vaagheden, maar ook op ernstige twijfels over uw gedragingen na de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en onwaarschijnlijkheden.

Voorts legde u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, afgeleverd op 17 november 2013 te Bagdad; uw originele nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 29 mei 2012 te Bagdad; uw originele paspoort, afgeleverd op 17 augustus 2015 te Bagdad; een kopie van de woonstkaart van uw vader,

afgeleverd op 14 november 2005, adres onduidelijk; een kopie van uw bewijs van woonst voor het leger, afgeleverd op 13 maart 2014 te Bagdad; een kopie van uw militaire badge, afgeleverd op 31 augustus 2013; zes originele toelatingsbewijzen van uw verlof bij het leger, geldig van 1 tot 8 mei 2014, 4 tot 11 april 2014, 14 tot 20 augustus 2014, 19 tot 23 juni 2014, 4 tot 8 juli 2014 en 31 oktober tot 6 november 2014; een kopie van uw loonbewijs van het leger, afgeleverd op 19 januari 2014 door het Ministerie van Defensie; en vier foto's van uzelf, uw vriend Dorghan en uw oversten in het leger. Deze foto's tonen uw identiteit, uw herkomst, en uw werk bij het leger aan, gegevens die op zich niet betwist worden door het Commissariaat-Generaal. Deze documenten staven echter uw persoonlijke asielrelaas niet.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.

In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van

Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Volgens hem is de bestreden beslissing niet wettig en niet rechtmatig.

Verzoeker verklaart zijn houding na zijn desertie doordat hij toe in shock verkeerde. Hij vervolgt:

"Dat hij duidelijk, tijdens zijn verhoor uitgelegd heeft, dat hij medicatie had moeten nemen en dat gekleurde vlekken op zijn lichaam verschenen waren.

Dat hij niet meer sliep, niet meer at en niet meer buiten kwam.

Dat hij dus niet in staat was een reis te ondernemen.

Dat hij geen andere keuze had, dan thuis in het huis van zijn vader te blijven en dit des te meer dat in die periode, waar het leger oorlog voerde tegen Fallujah en dat hij wist dat het leger en demolities niet de tijd hadden hem onmiddellijk te vervolgen.

Dat wanneer hij bij zijn neef gegaan is, dit was om geld te verdienen en zijn vertrek uit Irak te organiserez

Dat dit de reden is waarom verzoeker uitgelegd heeft dat het niet was om zichzelf rechtstreeks te beschermen was maar wel om "iets daar te doen" en daarbij meende hij werken om genoeg te verdienen om naar Europa te reizen.

Dat de bedoeling van verzoeker dus wel was uit het land te vluchten en dit wegens veiligheidsredenen.

Dat hij dus indirect, wel bij zijn neef gegaan is wegens veiligheidsredenen.

Dat er dus geen incoherentie bestaat in zijn woorden;

Overwegend dat bij zijn aankomst bij zijn neef, de vader van verzoeker hem ingelicht heeft dat zijn wagen ontplofte.

Dat in dit opzicht, tegenpartij zich verwonderd dat na dit aanval, verzoeker nog meer als 4 maanden in de bouwsector gewerkt heeft, en dus hetzelfde werk uitvoerde voor dat hij het leger toevoegde.

Dat ze beschouwt dat een publiek leven leiden, na de ontploffing van zijn voertuig in tegenstrijding is met het bestaan van een zekere vrees voor de persécution in zijn hoofd.

Dat verzoeker nochtans nooit beweerd heeft dat hij een openbare leven voerde.

Dat hij juist gezegd heeft dat hij het werk hervatte om het geld dat voor zijn vertrek nodig was te vinden.

Dat hij er nochtans bijvoegde dat de bouwsector heel weinig bezocht was. (p. 32 du rapport d'audition).

Dat dit werk te nemen, bevatte weinig risico en dit nog meer dat zijn neef niet in dezelfde streek woont als zijn ouders en op meer dan 2h30 rijden woont.

Dat bovendien, hij alleen van bij zijn neef vertrok om te gaan werken en dat hij daarbij altijd dezelfde kleren droeg zodathij niet herkend werd namelijk een pet en een bril.

Dat te gaan werken inderdaad een risico meebracht, dit noodzakelijk was en minder gevaarlijk was dan zijn hele leven in Irak te blijven..."

Omtrent de omstandigheden van de dood van Dorghhan, doet verzoeker gelden:

"Dat tegenpartij de verklaringen van verzoeker heel kort samengevat heeft die, in tegendeel heel volledig zijn (p. 12 van het verhoorverslag).

Dat hij zo aangeduid heeft dat hijzelf en zijn vriend in de communicatie werkten en dat ze dus nooit wapens gehanteerd hadden.

Dat wanneer Dorghhan een hand opstak om het woord te nemen, dit niet was om de leider van de militie uit te dagen maar hem over zijn vrees te spreken wegens zijn functie in het leger: "mijn vriend heeft zijn hand naar boven gedaan, hij zei: maar ik weet niet hoe kan ik een geweer gebruiken? Ik weet niet hoe kan ik vechten? En hoe kan ik een kind of een vrouw doden? de Hadji keek toen naar onze baas op zo een manier (AZ kijkt indringend) en ik weet niet wat heeft tegen hem gezegd".

Dat het hoofd van de militie hem dan zijn naam gevraagd heeft en waar hij vandaan kwam.

Dat toen hij vernam dat hij van de stam van de Duleimy was, en dus Soenniet het hoofd van de militie boos werd en hem gezegd heeft dat hij gedwongen zou zijn te vechten en vrouw en kinderen te doden.

Dat het op dit ogenblik was dat Dorghhan geweigerd heeft.

Dat hij dus niet vanaf het begin aan de militieleider bekend heeft dat hij Soenniet was en hij heeft alleen de vragen van het hoofd van de militie beantwoord.

Dat de eerste bedoeling van Dorghhan, toen hij het woord nam was aan het militiehoofd aan te duiden dat door de functie die hij in het leger had, namelijk een post in de communicatie, hij niet de nodige bekwaamheden bezat om de wapens te nemen.

Dat Dorghhan dus niet vrijuit en rechtstreeks de militieleider uitgedaagd heeft openlijk n'a dès lors pas ouvertement et directement défier le chef de la milice.

Dat men het geheel van het uitleg van verzoeker inoverweging moet nemen."

Vervolgens stelt verzoeker:

"Dat ten gevolgen daarvan, tegenpartij zich ook verwonderd dat verzoeker niet daarover met de andere soldaten of de chef-korporaal metwie hij regelmatige contacten had t gesproken heeft.

Dat verzoeker het argument van tegenpartij niet begrijpt in de mate hoe nog op dezelfde dag het kamp verlaten heeft en er niet enkele dagen langer gebleven is.

Dat hij gedurende zijn verhoor uithgelegd heeft dat ten gevolgen van dit evenement, zijn benen uit angst beefden, dat hij doodsbang was en dat hij daardoor op zijn kantoor gebleven is. (p. 26 van verhoorverslag).

Dat, alles welbeschouwd, alles heel vlug ging,: een halfuur na de moord op zijn vriend, heeft verzoeker de man die het voedsel bracht ontmoet, met hem overeenkwam om het kamp te verlaten, heeft hem op zijn kantoor opgewacht omdat deze het voedsel nog moest rondbrengen in de verschillende en gedurende deze wachttijd, heeft hij zijn vlucht voorbereid daar hij een burgerkledij onder zijn militaire uniform droeg (p. 25-26 van het verhoorverslag) .

Dat tegenpartij schijnt te vergeten dat verzoeker getuige was van de moord op zijn vriend, juist naast hem.

Dat er niet sprake was, van te doen alsof er niets gebeurd was en rustig met de andere soldaten te praten, des te meer dat deze als instructie gekregen hadden, zich voor het aanval, dat de volgende morgen plaats zou vinden te voorbereiden. (p. 25 van het verhoorverslag).

Dat hij ook niet over dit evenement met de chef-korporaal wou spreken, om geen verdenking te scheppen."

Over de wijze waarop hij het kamp kon verlaten, geeft verzoeker aan:

“Overwegend ten laatste dat tegenpaertij verbaasd is dat verzoeker het kamp kon verlaten, in een wagen, zonder enig controle hoewel het heel druk in het kamp moest zijn door het feit dat onervaren personen zojuist hadden vernomen dat volgende dag zouden moeten gaan vechten, met het risico vrouwen en kinderen te moeten doden.

Dat nog eens, het argument van tegenpartij niet relevant is.

Dat inderdaad, van de ene kant de persoon die het voedsel bracht een vaste bezoeker was en dat er geen controle op hem uitgevoerd was, zelf in normale omstandigheden;

Dat men niet ziet voor welke reden deze persoon en zijn vrachtwagen plots, op die dag gecontroleerd zouden worden.

Dat, van de andere kant, zoals tegenpartij het zelf aanduidt, was het kamp in opgewondenheid ten gevolge van de aankomst, diging van de Hadji en iedereen deed zich klaar, voor het gevecht van volgende dag.

Dat de soldaten dus iets anders te doen hadden dan een vrachtwagen die voedsel rondbracht te controleren !

Dat bovendien, verzoeker duidelijk uitgelegd heeft dat hij zich in het voertuig verborgen had. (p. 21 du rapport d'audition).

Dat hij niet op de passagierszetel vooraan zat en was dus onzichtbaar vanuit de controlepost.

Dat argument van tegenpartij verworpen moet worden.”

Voorts gaat verzoeker in op de ontplofing van zijn wagen. Hij betoogt in dit kader:

“Dat verzoeker duidelijk maakte dat zijn vader zijn wagen in de wijk Al Salhiya, geplaatst had, op een onbewaakte plaats, die geen naam draagt.

Dat inderdaad verzoeker bekend dat hij niet ter plaatse geweest is om de schade vast te stellen.

Dat dit niet verbazend is, in de mate hoe wanneer zijn wagen tót ontplofing gebracht werd hij zich al bij zijn neef bevond, op een afstand van 2u30 per weg van de plaats.

Dat zulk een risico nemen, geen zin had.

Dat daartegen verzoeker negeert gezegd te hebben dat hij zelfs de wagen geparkeerd heeft.

Dat het hier alleen maar over een vertalingsfout kan, gaan, in de mate hoe zijn verklaringen volhardend zijn, zowel voor dat na deze fout, over het feit dat het zijn vader wel is die de wagen geparkeerd heeft.

Dat in ieder geval, dit argument niet relevant is.”

Betreffende de tegenstrijdigheden die hem verweten worden, doet verzoeker gelden:

“a. de reden van weigering van uitvoering van een militair bevel

Overwegend dat tegenpartij aan verzoeker verwijt bij de DVZ vermeld te hebben dat hij geweigerd had dit militair bevel uit te voeren, omdat hij daardoor op een soennitisch gebied, onder sjiiitische controle gestuurd zou worden, terwijl hij voor het CGVS, verklaard heeft dat het gebied waarnaar hij moest gaan onder soennitische controle lag.

Dat verzoeker negeert zulke woorden voor het CGVS gebruikt te hebben.

Dat hij heel duidelijk was, in verband met het feit dat het bevel dat hij gekregen had, wel was naar een Soennitisch gebied te gaan, dat onder controle van de sjiieten was.

Dat hij er zelfs toegevoegd heeft, dat deze controle sinds een heel lange tijd bestond (p. 35 verhoorverslag).

Dat nog eens, verzoeker dit alleen door een vertalingprobleem kan uitleggen;

b. De chronologie van de feiten

Overwegend dat bij de DVZ, verzoeker heel precies aangeduid zou hebben dat de weigering dit militaire bevel uit te voeren vier maanden voor zijn vertrek plaatsvond, dus in april 2015 terwijl voor tegenpartij hij vermeld heeft dat dit in januari of februari 2015 gebeurd was.

Dat nog eens, verzoeker geschokeerd is zulk een argument te lezen.

Dat inderdaad, bij de lezing van het verhoorverslag bij de DVZ, men gemakkelijk kan vaststellen dat zijn verklaringen constant en coherent zijn wat de chronologie van de feiten betreft.

Dat hij gezegd heeft dat de ontplofing van de wagen, ten gevolge van de weigering van het bevel, ongeveer rond de 27 maart 2015, plaatsvond, dus voor april 2015.

Dat men niet ziet waarom verzoeker zou gezegd hebben dat deze ontplofing tegen einde maart 2015 tussenkwam terwijl de weigering het militair bevel uit te voeren en zijn desertie, die de oorzaak van deze ontplofing is, nog niet gebeurd zouden zijn, daar volgens tegenpartij deze evenementen in april 2015 plaats zouden vinden.

Dat dit absoluut geen zin heeft...

Dat hij ook verklaard zou hebben, dat ongeveer 5 à 6 maanden voor zijn vertrek, een soennitische collega door de militie gedood zou worden, dus rond februari 2015.

Dat deze weigering van het bevel en de desertie van verzoeker dezelfde dag als de moord plaatsvonden.

Dat men nog eens, niet uitsluiten kan, dat het over een vertalingfout of een overschrijvingsfout gaat.

c. Het aantal vermoorde collega's

Overwegend dat tegenpartij vermeldt dat bij de DVZ, verzoeker gesproken heeft over de moord van enkele soennitische collega's, hoewel er in werkelijkheid alleen maar één soennitische collega die vermoord werd, namelijk zijn vriend Dorghan.

Dat opnieuw verzoeker bevestigt dat er alleen maar een Soenniet die dag gedood werd, namelijk zijn vriend Dorghan.

Dat men dus niet ziet waarom verzoeker plots zijn versie van de feiten veranderd zou hebben, wat dit betreft.

Dat het zeker over een vertalingfout of een begripsfout van de woorden van verzoeker moet gaan."

Vervolgens gaat verzoeker in op de neergelegde documenten. Hij stelt in deze:

"Overwegend dat verzoeker een zeker aantal documenten neergelegd heeft, die grotendeels door tegenpartij verworpen worden, met als reden dat afschriften heel vaak in IRAK voorkomen en dat de documenten heel gemakkelijk nagemaakt kunnen worden of bedrieglijk gekregen worden door betaling van een geldbedrag.

Dat tegenpartij hoofdzakelijk dit argument aanhaalt voor het bevel van de autoriteit over de gevolgen te geven tegenover déserteurs en de dreigbrief.

Dat dit argument heel zwak is en niet aangenomen mag worden omdat tegenpartij niet kan bewijzen hoe en waarom deze documenten werkelijk vals zouden zijn.

Dat een eenvoudige verwijzing naar heel algemene informatie, die geen betrekking hebben op de documenten die door verzoeker voorgelegd werden, niet voldoende is om deze laatste te verwerpen."

Vervolgens verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van in februari 2011. Hij voert aan:

"Dat deze redenering ook aan de documenten afkomstig uit Irak toegepast moet worden.

Dat in ieder geval, de theorie van tegenpartij aanvaarden, erop neerkomt iedere zin aan iedere asielaanvraag die door Irakezen ingediend zijn, af te trekken.

Dat een examen, per geval uitgevoerd moet worden.

Dat in ieder geval, verzoeker een bevel van de overheid over de vervolgingen tegenover déserteurs getoond heeft, die hij door vriend gekregen heeft en tegenpartij verwerpt deze met als reden dat verzoeker niet weet hoe zijn vriend dit document bekomen heeft;

Dat tegenpartij aanduidt dat dit bevel gegrond is op artikel 35.5 van de Irakese krijgswet.

Dat men wel moet vaststellen dat concreet, tegenpartij de inhoud van dit document niet betwist.

Dat ze alleen maar het feit aanhaalt dat verzoeker niet aantoont dat hij persoonlijk gezocht werd of strafrechtelijk vervolgd zou zijn in geval van desertie.

Dat het nochtans niet onwaarschijnlijk is dat verzoeker ook door dit vervolgingsbevel getroffen zou zijn, in de mate hoe er niet aan de desertie van verzoeker getwijfeld kan worden.

Dat hij door de documenten die hij neergelegd heeft, wel bewezen heeft dat hij deel maakte van het leger.

Dat tegenpartij zich niet tevreden kan stellen alleen door aan verzoeker te verwijten dat hij niet weet op welke manier zijn vriend dit document gekregen heeft, terwijl zij de inhoud ervan niet betwist."

Verzoeker gaat verder in op de situatie in Irak. Hij wijst op hetgeen door verweerder en in de informatie van verweerder wordt erkend. Tevens legt hij een verslag van CIRE neer en citeert hij een passage uit dit verslag. Dat het leven in Bagdad doorgaat, verandert volgens verzoeker niets aan het gevaar dat hij bij een terugkeer zou kennen. Verzoeker verwijst naar een arrest van de RvV van in april 2016.

De nodige conclusies moeten worden getrokken uit het gegeven dat niet betwist wordt dat verzoeker soenniet is en dat verweerder zelf erkent dat soennieten meer gevaar lopen.

Verzoeker herinnert nog dat er in 2017 nog zelfmoordaanslagen worden gepleegd.

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een rapport van Caritas International en CIRE bij het verzoekschrift (bijlage 2).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota een nieuw element neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft de overlijdensakte van zijn vader.

3.2. Verweerder legt in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen neer.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.2. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten omdat hij uit het Iraakse leger zou zijn gedeserteerd.

In de bestreden beslissing wordt echter met recht gemotiveerd dat verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegde over het kernelement van zijn relaas, met name het incident met een collega en zijn hierop volgende vlucht uit het legerkamp. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Ten derde zijn uw verklaringen dermate onwaarschijnlijk dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. U beschreef hoe uw vriend Dorghan tijdens de speech van de militieleider zijn hand op stak en voor alle toehoorders zei dat hij tot de soennitische Duleimi stam behoorde, om vervolgens publiekelijk het gezag van de militieleider te tarten door te zeggen dat de militieleider geen militair was en allerm minst zijn overste, van wie hij dus geen bevelen aannam (CGVS, pp.12 en 25). Gezien de uiterst gevoelige relatie tussen soennieten en milities, is het volstrekt onverstandig om het gezag van een militieleider op zo'n ondoordachte wijze publiekelijk te ondermijnen. Geconfronteerd met deze opmerking stelde u dat Dorghan niet meer kon zwijgen toen de militieleider over soennieten begon te spreken en omdat er families vermoord zouden worden (CGVS, p.25).

(...)

Nochtans was u volstrekt niet de enige die door deze gebeurtenis gechoqueerd moet zijn geweest, gezien de aanwezigheid van koks, kappers en lassers binnen het legerkamp die evenmin een wapen konden hanteren (CGVS, p.10 en 11). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u meteen na de speech het legerkamp eenvoudig en zonder enige controle met de voedselleverancier kon verlaten (CGVS, p.26), hoewel de onrust in het kamp hoog moet zijn geweest onder de onervaren aanwezigen die onverwachts te horen kregen dat zij de volgende ochtend zouden moeten deelnemen aan een aanval op Falluja en daarbij vrouwen en kinderen moeten neerschieten. Al deze elementen samengenomen maken uw relaas dermate onwaarschijnlijk dat uw geloofwaardigheid ondermijnd wordt.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten.

Hoe de loutere herhaling van zijn verklaringen omtrent de houding van zijn vriend Dorghan afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen, kan niet worden ingezien. De Raad treedt verweerder bij waar deze stelt dat het in de Iraakse context manifest onaannemelijk is dat verzoekers (soennitische) vriend een militieleider van AAH publiekelijk zou hebben ondermijnd en beledigd.

Gelet (i) op het aantal onervaren aanwezigen die te horen zouden hebben gekregen dat zij de volgende dag Falluja moesten aanvallen, (ii) het feit dat aan de militairen te kennen zou zijn gegeven dat zij zouden moeten gaan schieten op vrouwen en kinderen en (iii) op het feit dat er een militair voor hun ogen zou zijn doodgeschoten omdat deze weigerde deel te nemen aan de aanval, is het bovendien hoegenaamd niet aannemelijk dat er geen controle zou zijn geweest op mogelijke kampverlaters en deserteurs. Dit geldt nog des te meer nu uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat de militieleider van AAH die hen te woord stond ervan uit ging dat er nog militairen konden zijn die niet wilden deelnemen aan de aanval (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.21).

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de gedragingen die u omschreven hebt sinds uw desertie uit het leger ernstige vragen oproept en daardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel ondermijnt. Zo omschreef u enerzijds de ernstige druk die door de militieleider op u werd uitgeoefend

om deel te nemen aan de aanval op Falluja. U ontvluchtte stiekem het leger en ontving enkele dagen daarna een dreigtelefoon van diezelfde militieleider die stelde dat u niets zou overkomen indien u zich terug bij het leger zou voegen (CGVS, p.21). Hieruit valt ondubbelzinnig af te leiden dat u wél iets zou overkomen indien u zich niet terug bij het leger zou voegen. U was bijgevolg zeer gestresseerd en moest ook medicatie nemen. Anderzijds bleef u na uw vertrek uit het leger in januari of februari 2015 (CGVS, pp.11 en 20) toch gewoon thuis wonen tot uw vader voorstelde om naar uw oom te verhuizen. U bleef aldus vanaf januari of februari 2015 tot 26 maart 2015 in uw ouderlijke huis wonen waar u eenvoudig gelokaliseerd kon worden door milities. Daarenboven zei u niet uit veiligheidsoverwegingen te verhuizen naar uw neef, maar omdat uw vader suggereerde dat u daar iets te doen zou hebben en gezelschap zou hebben (CGVS, p.22). Het feit dat u simpelweg thuis bent blijven wonen waar u zeer eenvoudig te vinden was, druist volledig in tegen uw stelling dat u vreest vermoord te worden door de milite Asaeb Al Haq. Geconfronteerd met deze opmerkingen stelde u dat u dacht dat het onmogelijk zou zijn om u thuis te vinden, maar dat ze door uw woonstbewijs toch wisten waar u woonde (CGVS, pp.31 en 32). Ter staving van uw asielrelaas legde u immers een kopie van een woonstbewijs neer dat op 13 maart 2014 door uw regiment was opgevraagd om uw adres te bevestigen (zie stuk 9). Aangezien u zich maar al te goed bewust was van het feit dat u uw adres reeds kenbaar had gemaakt aan het leger, en van de invloed die milities binnen het leger hebben (CGVS, pp.18 en 22), houdt uw naïeve houding hieromtrent volstrekt geen steek. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw stelling dat u vreest gedood te worden door de milite Asaeb Al Haq indien zij u zouden vinden.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan.

Met de verklaring dat hij stress had en medicatie nam, wordt in de voormelde motieven reeds terdege rekening gehouden.

Verder kon verzoeker, in tegenstelling met wat hij tracht te laten uitschijnen in het onderhavige verzoekschrift, er onmogelijk met zekerheid vanuit gaan dat de milite niet de tijd zou hebben om hem te vervolgen. Dit geldt nog des te meer nu hij reeds enkele dagen na het verlaten van het kamp een persoonlijke dreigtelefoon zou hebben ontvangen van de militieleider van AAH die ten grondslag van zijn problemen lag.

Dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om te reizen betreft een blote *post factum* bewering. Verzoeker gaf deze uitleg namelijk niet wanneer hij bij het CGVS werd geconfronteerd met het onaannemelijke karakter van zijn gedragingen.

Voorts blijkt uit verzoekers voormelde verklaringen wel degelijk duidelijk dat hij niet uit veiligheidsoverwegingen verhuisde naar zijn neef. Hij nam niet zelf het initiatief voor deze verhuis doch verhuisde op voorstel van zijn vader, en dit omdat hij daar “een beetje gezelschap” zou hebben en “iets anders” kon doen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.22). Dat hij naar zijn neef zou zijn verhuisd om zijn vertrek uit Irak te kunnen bekostigen, betreft aldus een interpretatie waarvoor verzoekers eerdere, duidelijke verklaringen niet vatbaar zijn.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ten tweede roept ook uw gedrag sinds de bomaanslag op uw auto van 27 maart 2015 ernstige vragen op. U werkte na deze bomaanslag immers gedurende ongeveer vier maanden en tien dagen bij uw neef in de bouwsector om uw reis uit Irak te financieren (CGVS, p.20). U zei dat u hierbij hetzelfde werk deed als vóór uw legerperiode, zoals het maken van cement (CGVS, pp.8 en 20). Hoewel u bij DVZ wel vermeldde dat u bij uw neef onderdook (vragenlijst DVZ, vraag 3.5), blijkt uit het voorgaande dat u zelfs na een gerichte bomaanslag geen enkele moeite hebt gedaan om te schuilen maar uw dagelijkse leven gewoon hervatte. Geconfronteerd met de opmerking dat u aldus toch nog een publiek leven leidde hoewel u gezocht werd door de milite, zei u dat slechts weinig mensen in de bouw werken en dat velen beschaamd zijn om zo’n werk te doen (CGVS, p.32). Echter, deze stelling houdt op geen enkele manier verband met de opmerking dat u na de bedreigingen alsnog een publiek leven leidde. Uw antwoord kan dan ook niet worden beschouwd als een afdoende verklaring. Aangezien u asiel aanvraagt omdat u nu nog steeds -ongeveer twee jaar na de feiten- de milite vreest, wordt de aannemelijkheid van uw asielrelaas fundamenteel ondermijnd door het feit dat u ten tijde van de gebeurtenissen zelf niet eens onderdook voor uw bedreigers.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen.

Uit zijn voormelde verklaringen blijkt namelijk duidelijk dat hij wel degelijk deelnam aan het openbare leven, en dit zelfs na de bomaanslag die op zijn wagen zou zijn gepleegd. De *post factum* bewering dat verzoeker daarbij steeds vermomd aan het werk zou zijn gegaan, kan niet worden aangenomen. Verzoeker verstrekke deze uitleg immers niet wanneer hem bij het CGVS de kans werd geboden om zijn gedragingen te verklaren.

Dat zijn neef op enige afstand van zijn ouders woonde, kan evenmin verklaren waarom verzoeker nog deelnam aan het openbare leven. AAH betreft blijkens de landeninformatie in het administratief dossier

namelijk een machtige organisatie waarvan aangenomen kan worden dat deze verzoeker zou kunnen opsporen indien hij bij een familielid woonde en aldaar deelnam aan het openbare leven. Het voorgaande klemmt nog des te meer nu verzoeker in het verzoekschrift uitdrukkelijk erkent dat zijn gedragingen inderdaad een risico inhielden.

Verzoeker vertoonde bovendien een frappant gebrek aan interesse voor de bomaanslag op zijn wagen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ten vierde bleek uit uw verklaringen een ernstig gebrek aan interesse in de bomaanslag die persoonlijk tegen u gericht was. Zo legde u uiterst vage verklaringen af over waar de auto geparkeerd en dus vernield was. U zei dat uw vader de auto geparkeerd had en dat de auto, aan de foto te zien, aan de kant van de weg stond (CGVS, pp.31-32). Toen u gevraagd werd waar de auto dan precies stond, zei u dat deze in de wijk Al Salhiya op een onbewaakte parking stond, maar dat de wijk geen straatnamen heeft. Toen u vervolgens gevraagd werd of u dan aan de hand van beschrijvingen kon duiden waar de auto geparkeerd stond, antwoordde u dat u wel kon beschrijven waar u hem zelf geparkeerd had. Echter, het is volstrekt irrelevant waar u de auto ooit geparkeerd had, maar wel waar uw vader hem op de bewuste dag van de bomaanslag had geparkeerd. Tot slot zei u dat u niet wist waar uw vader de auto geparkeerd had, en dat het voor u onmogelijk was om te gaan kijken omdat u dan gedood zou kunnen worden (CGVS, p.32). Nochtans ondervond u, zoals hierboven opgemerkt, geen problemen om in die periode thuis te wonen of om uit werken te gaan in Bagdad. Het feit dat u zulke vage verklaringen aflegde over de precieze locatie van de aanslag en het feit dat u daar ook allerminst interesse in hebt getoond, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas verder aan.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan.

Dat hij zelf niet ter plaatse kon gaan, kan zijn onwetendheid niet vergoelijken. Verzoeker had zich minstens via zijn vader kunnen informeren over de precieze locatie van de aanslag op zijn wagen. Hij liet echter na dit te doen en gaf aan niet te weten waar zijn wagen precies door zijn vader werd geparkeerd en waar de foto's waren genomen van zijn ontplofte wagen.

In de bestreden beslissing wordt daarenboven terecht gemotiveerd:

“Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af over het aantal collega's dat vermoord werd. Bij DVZ stelde u dat de militie enkele soennitische collega's vermoord had. Bij het Commissariaat-Generaal daarentegen sprak u slechts over één soennitische collega, namelijk Dorghan. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u dat u ooit over meerdere collega's gesproken had (CGVS, p.34). Echter, louter uw voorgaande stelling ontkennen is geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Bovendien stelde u aan het begin van het gehoor dat u weliswaar niet uw volledige verhaal hebt kunnen vertellen bij DVZ, maar dat uw advocaat het verslag wel voor u vertaald heeft. Naar aanleiding daarvan corrigeerde u uw datum van aankomst in België, maar meldde u geen correcties inzake andere data, het aantal gedode personen, of de regio van de geplande aanval (CGVS, p.3).”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten.

Dat er bij de DVZ een vertaalfout zou zijn geschied, kan omwille van de voormelde redenen immers hoegenaamd niet worden aangenomen. Indien dit werkelijk zo zou zijn, kon worden aangenomen dat verzoeker deze fout spontaan zou hebben gecorrigeerd bij het CGVS aangezien zijn advocaat zijn verklaringen bij de DVZ voor hem had vertaald. Verzoeker deed dit echter niet.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Kritiek op de overige, overtollige motieven inzake de geloofwaardigheid van dit relaas kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas, kan evenmin geloof worden gehecht aan het ogenblik waarop en de omstandigheden waarin hij het leger zou hebben verlaten. Bijgevolg kan geenszins worden aangenomen dat verzoeker in Irak zou worden beschouwd als een deserteur.

Hoe dan ook wordt omtrent verzoekers vermeende vrees om te worden vervolgd als deserteur in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“Wat betreft uw vrees voor bestraffing door de overheid wegens uw desertie, wijst het Commissariaat-Generaal er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming. Als reden voor uw desertie haalt u aan dat u niet wou deelnemen aan een aanval op Falluja.

Wat betreft uw vrees om gewond te raken of gedood te worden dient opgemerkt dat het tot de soevereine bevoegdheid van een staat behoort om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw vrees gewond te raken kan dan ook niet als geldige reden worden beschouwd om te verzaken aan uw militaire taken. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat Irak heden geen dienstplicht kent en het Irakese leger samengesteld is uit personen die vrijwillig in dienst getreden zijn omdat zij een carrière als beroepsmilitair ambiëren. Uw stelling dat u - hoewel u een militaire basisopleiding kreeg- nooit een wapenopleiding hebt gehad en louter voor de communicatiedienst werkte, doet hieraan geen afbreuk. Op het ogenblik dat u vrijwillig in dienst trad, wist u immers (of behoorde u te weten) dat er een reële kans bestond dat u ook daadwerkelijk zou ingezet worden in een gewapend conflict, en kan er aldus redelijkerwijze van uitgegaan worden dat er in uw hoofde geen sprake is van ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van uw godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die uw desertie voorschrijven. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden (CGVS, pp.17 en 31), kan het volgende opgemerkt worden over het door u neergelegde algemene overheidsbevel betreffende de vervolging van deserteurs die het land hebben verlaten (stuk 11). Ten eerste komt de inhoud van de brief neer op een bekrachtiging van artikel 35.5 van de Irakese Militaire Strafwet, het gaat echter om een kopie die gemakkelijk vatbaar is voor manipulatie. Ten tweede blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude, dd. 8 maart 2016), dat in Irak corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling kunnen worden verkregen. Ten derde legde u vage verklaringen af over de oorsprong van de brief, wat de bewijswaarde van het document ondermijnt. Zo stelde u dat een vriend u deze kopie toestuurde en dat dit bericht overal wordt verspreid via sociale media zoals facebook en televisie. U had echter geen idee op welke facebookaccounts of via welke televisiezenders deze informatie dan wordt verspreid en u hebt ook nooit gevraagd aan uw vriend hoe hij aan de kopie is geraakt (CGVS, pp.17-18). Aangezien de uitgave van de brief zeer recent is (de brief dateert van 4 augustus 2016) en specifiek van toepassing is op uw persoonlijke situatie, is het zeer merkwaardig dat u niet meer interesse hebt getoond in de oorsprong van de informatie en waar deze informatie dan precies raadpleegbaar is, temeer daar u nooit zelf een origineel document hebt gezien. Ten vierde legde u geen enkel begin van bewijs neer dat u persoonlijk strafrechtelijk vervolgd wordt wegens desertie, noch hebt u hierover enig nieuws ontvangen van familie of kennissen uit Irak (CGVS, pp.7 en 35). Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten.

Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan.

De vaststellingen dat (i) het overheidsbevel een makkelijk manipuleerbare kopie is; (ii) dergelijk document omwille van de wijdverbreide corruptie in Irak hoe dan ook makkelijk illegaal kan worden verkregen; (iii) verzoeker vage verklaringen aflegde en een gebrek aan interesse vertoonde omtrent de herkomst van dit document volstaan immers om te besluiten dat aan het neergelegde overheidsbevel niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht. Gezien aan dit stuk geen bewijswaarde kan worden toegekend, is het verwijt dat de inhoud van dit document had moeten worden betwist niet dienstig.

Hoe dan ook laat verzoeker de overige motieven in voormelde passage onverlet. Derhalve blijven deze onverminderd overeind.

Betreffende de overige documenten in het administratief dossier (map 'documenten') kan vooreerst worden opgemerkt dat het CGVS en de Raad, in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, geenszins moeten aantonen dat deze stukken vals zouden zijn om hieraan bewijswaarde te ontfangen. Ook om andere redenen dan hun bewezen valsheid kan aan deze stukken bewijswaarde worden ontfangd. *In casu* wordt omtrent de documenten in het administratief dossier in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

"Naast het hierboven vermelde overheidsbevel inzake desertie legde u tevens een dreigbrief neer. Het Commissariaat-Generaal wijst er opnieuw op dat documentenfraude in Irak wijdverspreid is, en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling kunnen worden verkregen. Bovendien gaat het hier om een worddocument dat zeer eenvoudig nagemaakt kan worden. U legde eveneens foto's neer van uw vernielde auto. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat onmogelijk bewezen kan worden dat deze zwart-wit foto's –die overigens hoogst onduidelijk zijn- werkelijk betrekking hebben op uw auto. Noch de dreigbrief, noch de foto's van uw auto kunnen aldus de gedane vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas ontkrachten.

U legde ook twee psychologische attesten neer, afgeleverd op 10 september 2016 en 6 december 2016, waarin door de psycholoog verwezen wordt naar de vervolgingsfeiten die u tijdens uw gehoor heeft aangehaald. Er moet hierbij echter worden opgemerkt dat de psycholoog zich hiervoor louter kon baseren op uw verklaringen. Er kan immers niet worden aangenomen dat hij aanwezig zou zijn geweest als ooggetuige bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor eventuele psychologische problemen die u zou hebben en voor de diagnose Vitiligo zoals geattesteerd in de psychologische verslagen, blijkt nergens uit uw gehoor dat u geheugenproblemen zou hebben. Integendeel, u vertelde zeer gedetailleerd met vermelding van data, namen en rangen van personen, precieze locaties en afstanden, en u beschreef daarbij exact wie welke bewoordingen gebruikte en welke bewegingen zij daarbij maakten (vb zie CGVS, pp.8-13). Bovendien bleek uit uw gehoor allerminst dat u zaken zou opkroppen of moeite zou hebben om u te uiten. Hoewel u de structuur van het interview werd uitgelegd (CGVS, p.2), maakte u immers vanaf het begin van het gehoor zeer duidelijk dat u onmiddellijk uw verhaal op uitgebreide wijze wilde vertellen -en die kans werd u ook gegeven (CGVS, pp.8-9 en pp.11-12). De psychologische attesten zijn derhalve niet van die aard om een verschoningsgrond uit te maken voor de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, die overigens niet alleen gebaseerd is op tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen en vaagheden, maar ook op ernstige twijfels over uw gedragingen na de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en onwaarschijnlijkheden.

Voorts legde u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, afgeleverd op 17 november 2013 te Bagdad; uw originele nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 29 mei 2012 te Bagdad; uw originele paspoort, afgeleverd op 17 augustus 2015 te Bagdad; een kopie van de woonstkaart van uw vader, afgeleverd op 14 november 2005, adres onduidelijk; een kopie van uw bewijs van woonst voor het leger, afgeleverd op 13 maart 2014 te Bagdad; een kopie van uw militaire badge, afgeleverd op 31 augustus 2013; zes originele toelatingsbewijzen van uw verlof bij het leger, geldig van 1 tot 8 mei 2014, 4 tot 11 april 2014, 14 tot 20 augustus 2014, 19 tot 23 juni 2014, 4 tot 8 juli 2014 en 31 oktober tot 6 november 2014; een kopie van uw loonbewijs van het leger, afgeleverd op 19 januari 2014 door het Ministerie van Defensie; en vier foto's van uzelf, uw vriend Dorghhan en uw oversten in het leger. Deze foto's tonen uw identiteit, uw herkomst, en uw werk bij het leger aan, gegevens die op zich niet betwist worden door het Commissariaat-Generaal. Deze documenten staven echter uw persoonlijke asielrelaas niet."

Ook de ter terechtzitting neergelegde overlijdensakte is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan de voormelde vaststellingen. Dit document wordt namelijk slechts bijgebracht in de vorm van een makkelijk te manipuleren (kleuren)kopie.

Daarenboven zou deze overlijdensakte, hoewel deze zou zijn opgesteld op 2 juni 2017, blijkens de neergelegde vertaling betrekking hebben op een overlijden dat zou hebben plaatsgevonden in de toekomst, met name in juli 2017. Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met

overlijdensaktes en dat zulke documenten zowel binnen als buiten Irak eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Hoe dan ook blijkt uit het attest slechts dat verzoekers vader zou zijn doodgeschoten doch kan hieruit geenszins worden afgeleid dat dit incident iets te maken zou hebben met verzoeker of diens hoger ongeloofwaardig bevonden asielmotieven.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij soenniet is, dient te worden vastgesteld dat uit de landeninformatie zoals aangereikt door de partijen en zoals opgenomen in het administratief dossier blijkt dat de situatie voor soennieten in Bagdad zorgwekkend is maar niet in die mate dat het loutere feit soenniet te zijn volstaat om aldaar een gegronde vrees voor vervolging te hebben. In dit kader kan worden verwezen naar de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van 14 november 2016, waarvan de vindplaats is opgenomen in de eindnoten in de landeninformatie in het administratief dossier en waaruit blijkt dat UNHCR niet oproept om soennieten niet gedwongen terug te sturen naar Bagdad. Bovendien blijkt uit het voorgaande dat verzoeker geen concrete, ernstige en geloofwaardige, al dan niet aan zijn religie verbonden problemen heeft aangehaald. Aldus zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd in Bagdad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Naar dit standpunt wordt verwezen in de landeninformatie in het administratief dossier en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in deze landeninformatie.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016, nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten.

Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar een Franstalig arrest dat in het verleden door de RvV werd gevelde is geenszins dienstig om afbreuk te doen aan het voorgaande. De precedentenwerking wordt namelijk niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. In dit kader kan worden opgemerkt dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund op een veelheid aan recentere informatie dan de informatie die in voormeld arrest in aanmerking werd genomen.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen nog beroept op zijn profiel en zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS